

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky ve věci žalobce **P. D.**, nar. „X“, V. 243, V. M., **zastoupeného JUDr. Jarmilou Cindrovou, advokátkou** se sídlem M. J. Kociana 38, 562 01 Ústí nad Orlicí, proti žalovanému **Krajskému úřadu Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti **K.Ř.**, nar. „X“, a **J.Ř.**, nar. „X“, oba bytem Ch. 119, V. M., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č.j. KrÚ – 57618/130/2013/OMSŘI/Ma-2,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 10. 2013, č.j. KrÚ – 57618/130/2013/OMSŘI/Ma-2, se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalované rozhodnutí a žaloba

Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje (dále též „žalovaný“ či „odvolací správní orgán“) ze dne 4. 10. 2013, č. j. KrÚ – 57618/130/2013/OMSŘI/Ma-2, bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 7. 2013, č. j. 6154/2012/OSÚ/JH – 27, jímž bylo rozhodnuto, že se „*nenarizuje odstranění stavby*“ (k formulaci výroku citovaného rozhodnutí srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 93, dostupný na www.nssoud.cz) ve vlastnictví (společném jmění manželů) osob zúčastněných na tomto řízení (K.Ř.,J.Ř.), a to dřevníku u rodinného domu č. p. 119 stojícího na pozemku p. č. 2208 v k. ú. a v obci Vysoké Mýto, v části obce Choceňské předměstí.

Správní orgány (v souladu s tím, co tvrdily osoby zúčastněné na řízení) uzavřely, že stavba dřevníku byla realizována ve stejném období jako stavba domu č. p. 119 (tato stavba nebyla předmětem správního řízení, z něhož vzešlo žalované rozhodnutí, o přípustnosti této stavby bylo navíc rozhodnuto dne 22. 3. 1974, jak je patrné ze správního spisu a z listiny předložené žalobcem /list číslo 23 soudního spisu/; stavba byla kolaudována dne 23. 9. 1976), tj. v letech 1974 – 1976, tedy za účinnosti zák. č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu (dále též „zák. č. 87/1958 Sb.“) a byla řádně povolena. Ačkoli se nezachovalo rozhodnutí o přípustnosti stavby dřevníku (srov. § 2 zák. č. 87/1958 Sb.), správní orgány měly k dispozici projektovou dokumentaci stavby rodinného domu z února roku 1974, na níž je zachycen i předmětný dřevník. Dále bylo lze na vydání příslušného povolovacího správního aktu usuzovat též z jiných dochovaných písemností, zejména z geometrického plánu ze dne 6. 7. 1982, na základě kterého byla stavba dřevníku zakreslena do katastrální mapy (geometrický plán pro zaměření novostavby č. 996-077-82-511, potvrzený katastrálním úřadem dne 17. 8. 1982 a opatřený razítkem Geodézie, národního podniku Pardubice, střediska geodézie pro okres Ústí nad Orlicí), a z dalších podkladů (dobové mapové podklady, mapa čísel popisných), jakož i ze skutečnosti, že stavební úřad po celou dobu existence stavby (cca 30 let) tuto neoznačil za nepovolenou stavbu. Stejně tak nikdo z veřejnosti tuto stavu neoznačil za nepovolenou, a to až do konfliktu žalobce s osobami zúčastněnými na řízení, k němuž došlo při projednávání povolení stavebních úprav bývalých skleníků.

Správní orgány proto uzavřely, že se nepodařilo nade vší rozumnou pochybnost prokázat, že by zmíněný dřevník byl stavbou nepovolenou a že jsou tedy splněny podmínky pro její odstranění (§ 129 odst. 1 písm. b/ zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále též „nový stavební zákon“). Vyjma toho, že se u této cca 30 let staré stavby nepodařilo dohledat příslušný povolovací správní akt, všechny provedené důkazy podporovaly verzi osob zúčastněných na řízení, tj. verzi, že stavba dřevníku byla realizována v souvislosti se stavbou domu č. p. 119 a byla řádně projednána se stavebním úřadem a povolena. Správní orgány též poukázaly na § 125 odst. 2 stavebního

zákona a na stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ČR, Odboru stavebního řádu, ze 26. 9. 2003, č.j. K-302/03 (které vycházelo z právní úpravy platné a účinné ke dni jeho zpracování, avšak je – mutatis mutandis – použitelné i v současné době), z něhož je patrné, že Ministerstvo pro místní rozvoj ČR nesouhlasí s názorem, že neexistuje-li konkrétní důkaz, že stavba byla provedena na základě povolení stavebního úřadu, jedná se o stavbu provedenou bez stavebního povolení, která podléhá řízení o odstranění stavby. Dle Ministerstva pro místní rozvoj ČR je na místě, aby se ust. § 104 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, dále též „starý stavební zákon“ (a obdobně tedy i ust. § 125 odst. 2 nového stavebního zákona), při důvodné pochybnosti o účelu stavby, zpravidla u staré zástavby, kdy prokazování legality stavebních změn je obtížné a mohlo by vést k neodůvodněným tvrdostem ze strany správního úřadu, uplatňovalo zásadně v případech, kdy nebylo prokázáno, že stavba nebo její změna byla provedena bez povolení nebo v rozporu s ním.

Proti Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 10. 2013, č. j. KrÚ – 57618/130/2013/OMSŘI/Ma-2 (které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) podal žalobce žalobu, v níž namítal, že je povinností vlastníka stavby (či stavebníka), aby prokázal, že se nejedná o neoprávněnou stavbu, nikoli povinností žalobce či stavebního úřadu. Dle názoru žalobce stavební úřad opírá své rozhodnutí o domněnky a v rozporu s § 3 odst. 1, 2 zák. č. 40/1964 Sb. krátí (v žalobě nespecifikovaná) práva a oprávněné zájmy žalobce. Žalobce se též domnívá, že by osoby zúčastněné na řízení měly požádat o dodatečné povolení stavby, dokud tak neučiní, je třeba na jejich stavbu nahlížet jako na nepovolenou. Žalobce též namítal, že „i na stavbu domu č. p. 119 nebyla vydána patřičná a potřebná povolení“. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí.

Dále zdůraznil, že řízení o odstranění stavby (§ 129 odst. 1 písm. b/ nového stavebního zákona) je řízením zahajovaným z moci úřední. Stavební úřad proto v tomto řízení musí „prokázat oprávnění vedení takového řízení, které by odůvodňovalo nařízení odstranění nepovolené stavby“. Pokud stavební úřad neprokáže, že stavba byla skutečně realizována bez potřebného rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem, jako v případě předmětné stavby, nemůže rozhodnout jinak než negativním rozhodnutím ve věci, tedy tak, že nenařizuje odstranění předmětné stavby.

Dále žalovaný připomněl, že se postupy stavebního úřadu řídí ustanoveními stavebního zákona a předpisy souvisejícími. Pokud není ve stavebním zákoně postup řešen, použije se správní řád. Aplikovat ustanovení občanského zákoníku na správní řízení nelze.

Žalovaný též doplnil, že i k novému stavebnímu zákonu přijalo Ministerstvo pro místní rozvoj ČR stanovisko podobné tomu, které bylo citováno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jednalo se o stanovisko ze dne 10. 1. 2007, č. j. 46324/06- 82, a je v něm (mimo jiné) uvedeno: „*Nový stavební zákon dává postupem dle shora citovaného ustanovení (§ 125 odst. 2 nového stavebního zákona) možnost nastolit jistotu ohledně právního stavu stavby v případech, kdy se nezachovala dokumentace, ze které by bylo možno zjistit povolený způsob užívání. V tom navazuje na právní úpravu dané problematiky ve starém stavebním zákoně*“. Dále se v citovaném stanovisku konstatuje, že „*právní předpisy nevycházely a nevycházejí z toho, že stavba, u které se nedochovaly doklady, z nichž by bylo možné zjistit, k jakému účelu byla povolena, je stavbou nepovolenou*“. Ustanovení § 125 stavebního zákona samozřejmě nemůže být prostředkem legalizace staveb, u nichž existují přesvědčivé důkazy o tom, že jde o stavbu, která v žádném případě nemohla být v minulosti povolena. Takovým případem však projednávaná věc není.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí.

Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví,

ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu vymezila judikatura (např. povinnost ex officio přihlídnout k prekluzi v daňovém řízení, k zániku odpovědnosti za přestupek apod.).

Nelze též zapomínat, že soud není povinen vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7 Afs 127/2005-62, dostupný www.nssoud.cz).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Vzhledem ke skutečnosti, že se část žalobních námitek shoduje již s námitkami uplatněnými v řízení před správními orgány, zdůrazňuje též soud, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Závěrem soud dodává, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II.

ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

Předně je třeba zdůraznit, že žalobce (a ani nikdo jiný) nemá veřejné subjektivní právo na zahájení řízení o odstranění stavby a na vydání rozhodnutí o odstranění stavby (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009 - 139, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále je třeba připomenout, že řízení o odstranění stavby je řízením, v němž má být z moci úřední uložena povinnost. V tomto řízení je stavební úřad povinen zjistit i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti (§ 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“, ve spojení s § 192 odst. 1 nového stavebního zákona). Jinými slovy, řízení je ovládáno zásadou vyšetřovací (vyhledávací) a důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro nařízení odstranění stavby (§ 129 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona) nese stavební úřad, nikoli vlastník stavby (či jiná osoba), jak se mylně domnívá žalobce. Jestliže tedy stavební úřad má nařídit odstranění stavby proto, že byla postavena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného zákonem nebo v rozporu s ním, musí tyto skutečnosti spolehlivě – nade vší rozumnou pochybnost – prokázat. Pokud se mu to nepodaří, je povinen v souladu se zásadami in dubio mitius a in dubio pro liberate rozhodnout, že se odstranění stavby nenařizuje (nelze zasahovat do vlastnického práva osob zúčastněných na řízení na základě „podezření“ či „přesvědčení“).

žalobce). To přesně žalovaný učinil, když vyjma toho, že se nepodařilo dohledat příslušný povolenací správní akt, všechny provedené důkazy podporovaly verzi osob zúčastněných na řízení, tj. verzi, že stavba dřevníku byla realizována v souvislosti se stavbou domu č. p. 119 a byla řádně projednána se stavebním úřadem a povolena.

Lze tedy uzavřít, že v daném případě správní orgány obou stupňů přesvědčivě zdůvodnily (viz narativní část odůvodnění tohoto rozsudku a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů), proč nelze nade vší rozumnou pochybnost konstatovat, že dřevník ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení byl postaven bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného zákonem. Správně též poukázaly na § 125 odst. 2 nového stavebního zákona a příslušná stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj (které je ústředním správním úřadem ve věcech stavebního řádu /§ 12 nového stavebního zákona/) a soud na jejich závěry, s nimiž se zcela ztotožňuje, odkazuje.

Pokud jde o odkaz žalobce na ustanovení předpisů občanského práva, pak ten je nepřipadný. Uplatňování soukromého práva je totiž nezávislé na uplatňování práva veřejného (a obráceně /viz § 1 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník/). Nadto žalobce v žalobě neuvedl, z jakých důvodů považuje postup správních orgánů za rozporný s § 3 zák. č. 40/1964 Sb., a proto soud vypořádá tuto námitku způsobem, který odpovídá její obecnosti, tj. tak, že správní orgány nepostupovaly v rozporu s § 3 zák. č. 40/1964 Sb.

Lichá je i námitka, že by osoby zúčastněné měly požádat o dodatečné povolení stavby (§ 129 odst. 2 nového stavebního zákona) a dokud tak neučiní, je třeba na jejich stavbu nahlížet jako na nepovolenou. V daném případě totiž nebylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že by stavba dřevníku byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného zákonem anebo v rozporu s ním, a proto zde není důvod, aby osoby zúčastněné na řízení žádaly o vydání dodatečného povolení.

Námitka, že „i na stavbu domu č. p. 119 nebyla vydána patřičná a potřebná povolení“ nesouvisí s řízením, z něhož vzešlo žalované rozhodnutí (zcela se mýlí s rozhodovacími důvody), a proto se k ní krajský soud nebude vyjadřovat.

Obiter dictum krajský soud uvádí, že **žalobce by podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2013 nebyl účastníkem řízení, z něhož žalované rozhodnutí vzešlo.** V současné době totiž § 129 odst. 10 nového stavebního zákona obsahuje úpravu účastenství speciální, která má před obecnou přednost (§ 1 odst. 2 správního řádu). Dle § 129 odst. 10 nového stavebního zákona účastníky řízení o nařízení odstranění stavby jsou povinný, osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům, na kterých je odstraňovaná stavba umístěna nebo stavbám na nich, jakož i osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být odstraňováním stavby přímo dotčena. Ve správním spise není založeno nic, z čeho by bylo možno dovodit, že pozemky nebo stavby žalobce by mohly být odstraňováním stavby dřevníku stojícího na pozemku ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení přímo dotčeny. Nicméně v daném případě bylo řízení zahájeno před

účinností zák. č. 350/2012 Sb., a proto se správně dokončilo podle dosavadních právních předpisů (část první čl. II bod 14. cit. zákona) a okruh účastníků řízení byl vymezen podle § 27 správního řádu.

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) stanovené podmínky pro takový postupu byly splněny.

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému a osobám zúčastněným na řízení žádné náklady v řízení nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í : Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. března 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová